

mijmering

schilderij

Ons tante Mien is 93 geworden. Ze smokkelde er op het laatst zelf nog wat jaartjes bij, maar daar trapte niemand in; alsof 93 al niet oud genoeg was. Ons tante Mien was uit de tijd dat er nog niet over 'koopkracht' werd gesproken, er nog geen met nutteloze prullaria gevulde Blokker-winkels waren, mensen nog lopend of op de fiets naar het werk gingen en vrouwen nog achter het aanrecht, of in tante Miens geval, de naaimachine zaten. Ze was bovendien uit een tijd dat je als jonge vrouw niet op jezelf ging wonen. Trouwde je niet, dan bleef je thuis. Met een beetje pech was de ongetrouwde dochter degene die haar ouders 'aan hun eind moest helpen'. Van harte zal dat niet altijd zijn gegaan, maar ze deden het toch maar.

Voordeel van het feit dat je als familie bij elkaar blijft is dat familiestukken ook in de buurt blijven. Oppassen moet je wel voor verre neven en (vooral) nichten zo heeft de ervaring geleerd, die, met de overleden ongetrouwde tante of oom nog boven de grond, ineens opduiken om te kijken wat er te halen valt. Ons tante Mien had een schilderij dat ik als kind al mooi vond. Het is een dorpsgezicht met een riviertje op de voorgrond, een paar grote bomen, een huis en een hooimijt met daarnaast een vrouwtje dat naar het in de verte gelegen dorpje met kerktoren tuurt. Het had een weelderige vergulde lijst die ik erg ouderwets vond, maar daar keek ik, letterlijk, doorheen. Het waren de zachte kleuren, de lieflijke rust, de suggestie van warm herfstweer en de sfeer van tijdloosheid die me aanspraken.

Deze sympathieke en ik vermoed redelijk eerlijke weergave van een Zuid-Oost-Brabants landschap hangt al weer jaren bij mij in de kamer, ik heb het doek van tante Mien geërfd. De goudgekrulde lijst heb ik stom genoeg laten verwijderen.

De huidige, met zorg gekozen omranding is mooi, maar veel mooier was toch de lijst die het schilderij in het kader van de tijd plaatste.

Marjolijn Sengers, 05-11-2018